

Arrest

nr. 135 898 van 7 januari 2015
in de zaak RvV X / IX

In zake: X - X
In eigen naam en als wettelijke vertegenwoordigers van hun minderjarige kinderen:
X - X - X - X - X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Albanese nationaliteit te zijn, in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordigers van X, X, X, X en X, op 2 juni 2014 hebben ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en voor Maatschappelijke Integratie van 8 mei 2014 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt, van de beslissingen tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten van dezelfde datum en van de inreisverboden eveneens van dezelfde datum. De bestreden beslissingen werden allen op 26 mei 2014 aan verzoekers betekend.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 november 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 december 2014.

Gehoord het verslag van de rechter in vreemdelingenzaken A. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat E. BARBIEUX, die *loco* advocaat Mr. B. SOENEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Eerste verzoeker verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, geboren te Shkoder op (...) 1966.

Tweede verzoekster verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, geboren te Shkoder op (...) 1979.

Op 12 november 2009 hebben verzoekers een asielaanvraag ingediend.

Op 31 januari 2012 weigerde het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna verkort het CGVS) de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus aan eerste verzoeker en tweede verzoekster. Tegen deze beslissingen dienden verzoekers beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna verkort de Raad), die bij arrest nr. 83 182 van 18 juni 2012 de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus aan verzoekers heeft geweigerd.

Op 26 maart 2012 hebben verzoekers een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort de Vreemdelingenwet) ingediend.

Op 8 mei 2012 dienden verzoekers opnieuw een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet in. Deze aanvraag werd vervolledigd op 11 juli 2012 en 22 maart 2013.

Op 29 oktober 2012 werd aan verzoekers de aanvraag tot het bekomen van een arbeidskaart C geweigerd.

Op 25 februari 2013 verklaarde verweerder de aanvragen die werden ingediend op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk. Tegen voormelde beslissing dienden verzoekers beroep in bij de Raad die bij arrest nr. 110 804 van 27 september 2013 het beroep heeft verworpen.

Op 28 februari 2013 gaf verweerder aan eerste verzoeker en tweede verzoekster het bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13quinquies). Tegen voormelde beslissingen dienden verzoekers beroep in bij de Raad die bij arrest nr. 110 805 van 27 september 2013 het beroep heeft verworpen.

Bij schrijven van 24 juli 2013 dienden verzoekers een aanvraag om machtiging tot verblijf in op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

Op 4 september 2013 bracht de arts-adviseur een medisch advies uit.

Dezelfde dag verklaarde verweerder de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet onontvankelijk. Tegen voormelde beslissing dienden verzoekers beroep in bij de Raad (rolnr. 143 288).

Op 6 februari 2014 dienden verzoekers opnieuw een aanvraag om machtiging tot verblijf in op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Op 8 mei 2014 verklaarde verweerder de aanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk.

Dit is thans de eerste bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt (9bis onontvankelijk):

"Naar aanleiding van de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, ingediend op datum van 06.02.2014 door de advocaat van betrokkenen, heb ik de eer u te informeren dat het verzoek onontvankelijk is geworden.

REDENEN:

De ingeroepen elementen - met name de verwijzing naar het verblijf van verzoekers sinds november 2009 in België; de duur van de asielpprocedure; het feit dat verzoekers schoolgaande kinderen hebben; de elementen van integratie, de huurovereenkomst en hun werkbereidheid; de verwijzing naar artikel 3 EVRM en artikel 8 EVRM; de verwijzingen naar verschillende artikels van het Internationaal Kinderrechtenverdrag (artikel 49, lid 2; artikel 3; artikel 29; artikel 12) en het argument omtrent een mogelijke schade van de kinderen bij een terugkeer - werden allen reeds aangehaald bij de vorige aanvraag tot verblijfsmachtiging in België d.d. 26.03.2012 én behandeld in de beslissing d.d.

25.02.2013. Deze elementen kunnen bijgevolg niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheden (art. 9bis, §2, 3° van de wet van 15.12.1980, gewijzigd door art. 4 van de wet van 15.09.2006)."

Eveneens op 8 mei 2014 nam verweerder de beslissing tot afgifte van bevelen om het grondgebied te verlaten (bijlagen 13).

Dit is thans de tweede bestreden beslissing ten aanzien van eerste verzoeker, waarvan de motivering luidt als volgt (bijlage 13):

"De heer, die verklaart te heten:

[...]

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen¹, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naartoe te begeven, binnen 0 dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikelen van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 2° van de wet van 15 december 1980, is hij een vreemdeling vrijgesteld van de visumplicht die langer in het Rijk verblijft dan de maximale duur van 90 dagen op een periode van 180 dagen voorzien in artikel 20 Uitvoeringsovereenkomst van Schengen of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd:

Betrokkene verklaart in zijn asielprocedure op 09.11.2009 het grondgebied te hebben betreden. Op 20.06.2012 werd zijn asielprocedure afgesloten met een bevestigende beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Het toegestane verblijf van maximaal 90 dagen op 180 dagen is heden ruimschoots overschreden.

Met toepassing van artikel 74/14 §3, werd de termijn om het grondgebied te verlaten naar 0 dagen verminderd omdat:

4° de onderdaan van een derde land niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg heeft gegeven:

Verzoeker heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 28.02.2013, hem betekend op 04.03.2013."

Dit is thans de derde bestreden beslissing ten aanzien van tweede verzoekster en de minderjarige kinderen:

"De mevrouw, die verklaart te heten:

[...]

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen¹, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naartoe te begeven,

binnen 0 dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 2° van de wet van 15 december 1980, is hij een vreemdeling vrijgesteld van de visumplicht die langer in het Rijk verblijft dan de maximale duur van 90 dagen op een periode van 180 dagen voorzien in artikel 20 Uitvoeringsovereenkomst van Schengen of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd:

Betrokkene verklaart in haar asielprocedure op 09.11.2009 het grondgebied te hebben betreden. Op 20.06.2012 werd haar asielprocedure afgesloten met een bevestigende beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Het toegestane verblijf van maximaal 90 dagen op 180 dagen is heden ruimschoots overschreden.

Met toepassing van artikel 74/14 §3, werd de termijn om het grondgebied te verlaten naar 0 dagen verminderd omdat:

4° de onderdaan van een derde land niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg heeft gegeven:

Verzoekster heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 28.02.2013, haar betekend op 04.03.2013."

Op 8 mei 2014 gaf verweerder eveneens inreisverboden aan verzoekers.

Dit is thans de vierde bestreden beslissing ten aanzien van eerste verzoeker, waarvan de motivering luidt als volgt (inreisverbod)

"Aan de heer, die verklaart te heten:

[...]

wordt een inreisverbod voor 3 jaar opgelegd, voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen¹, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

Het bevel om het grondgebied te verlaten van 08.05.2014 gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o In uitvoering van artikel 74/11 §1 tweede lid van de wet van 15 december 1980, is de termijn van het inreisverbod 3 jaar omdat:

o 2° Niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan:

Verzoeker heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 28.02.2013, hem betekend op 04.03.2013. Betrokkene heeft, na het betekenen van dit bevel, nog geen stappen ondernomen om het grondgebied van België, en het Schengengrondgebied, vrijwillig te verlaten. Daarenboven heeft hij een aanvraag 9bis ingediend op 06.02.2014."

Dit is thans de vijfde bestreden beslissing ten aanzien van tweede verzoekster en de minderjarige kinderen:

"Aan de mevrouw, die verklaart te heten:

[...]

wordt een inreisverbod voor 3 jaar opgelegd, voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen¹, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven. Het bevel om het grondgebied te verlaten van 08.05.2014 gaat gepaard met dit inreisverbod. Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o In uitvoering van artikel 74/11 §1 tweede lid van de wet van 15 december 1980, is de termijn van het inreisverbod 3 jaar omdat:

o 2° Niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan:

Verzoekster heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 28.02.2013, haar betekend op 04.03.2013.

Betrokkene heeft, na het betekenen van dit bevel, nog geen stappen ondernomen om het grondgebied van België, en het Schengengrondgebied, vrijwillig te verlaten. Daarenboven heeft zij een aanvraag 9bis ingediend op 06.02.2014."

2. Over de ontvankelijkheid

Verweerder werpt in zijn nota een exceptie van onontvankelijkheid op wegens gebrek aan belang wat betreft het tweede middel gericht tegen de tweede en derde bestreden beslissing, m.n. de bevelen om het grondgebied te verlaten. Hij wijst enerzijds op de gebonden bevoegdheid alsook op een herhaald bevel. Hij meent verder dat het bevel en het inreisverbod twee onderscheiden beslissingen uitmaken, zodanig dat het feit dat het bevel met het inreisverbod gepaard gaat, niet betekent dat het belang bij het beroep tegen de inreisverboden noodzakelijk ook een belang bij het beroep tegen de bevelen oplevert.

De Raad bevestigt dat de beslissingen houdende de inreisverboden volstrekt te scheiden zijn van de beslissingen tot verwijdering in die zin dat zij op afzonderlijke motieven zijn gesteund en dat de bevelen om het grondgebied te verlaten op grond van eigen motieven ook zonder inreisverbod kunnen blijven bestaan. Omgekeerd zijn wel geen inreisverboden mogelijk zonder beslissing tot verwijdering (RvS 26 juni 2014, nrs. 227.898 en 227.900). Dit impliceert dus dat indien de Raad de bevelen zou vernietigen, eveneens de inreisverboden die expliciet steunen op de bevelen, zouden moeten worden vernietigd.

Vooreerst moet evenwel worden nagegaan of het beroep tegen de bevelen op ontvankelijke wijze is ingediend.

Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid *juncto* artikel 39/2, § 2 van de Vreemdelingenwet kan een vreemdeling bij de Raad een annulatieberoep instellen wanneer hij doet blijken van een benadeling of een belang.

Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 15 september 2006 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen blijkt dat het de uitdrukkelijke wil van de wetgever is dat de procedure van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zo veel als mogelijk aansluit bij die welke geldt voor de Raad van State. Dienvolgens kan voor de interpretatie van de verschillende begrippen en rechtsfiguren worden teruggegrepen naar die welke bij de Raad van State wordt aangewend (*Parl.St. Kamer, 2005-2006, nr. 51 2479/001, p. 116-117*).

Volgens vaststaande rechtspraak van de Raad van State moet het belang persoonlijk, rechtstreeks, actueel, en geoorloofd zijn (RvS 4 augustus 2005, nr.148.037).

Opdat verzoekers een belang zouden hebben bij het beroep tot nietigverklaring volstaat het niet dat zij gegriefd zijn door de bestreden rechtshandeling en dat zij nadeel ondervinden. De vernietiging van de bestreden beslissingen moet verzoekers bovendien enig voordeel opleveren en dus een nuttig effect sorteren.

Artikel 5 van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (BS 17 februari 2012) heeft artikel 7 van de vreemdelingenwet gewijzigd, waardoor het eerste lid van het artikel luidt als volgt:

“Onverminderd de meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de Minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde datum te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde datum te verlaten afgeven.”
Bijgevolg beschikt de minister c.q. de staatssecretaris of zijn gemachtigde niet meer over een discretionaire bevoegdheid wanneer artikel 7, eerste lid, 1°, 2°, 5°, 11° of 12° van de Vreemdelingenwet dient te worden toegepast.”

In casu werden de bestreden beslissingen genomen op grond van artikel 7, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet. In het voorliggend geval wordt gesteld dat verzoekers vreemdelingen zijn die vrijgesteld zijn van de visumplicht maar langer in het Rijk verblijven dan de maximale duur van 90 dagen op een periode van 180 dagen. Deze vaststelling wordt door verzoekers niet betwist noch weerlegd. Verweerder zal, gezien de gebonden bevoegdheid, derhalve bij een gebeurlijke vernietiging van de bestreden beslissingen, in uitvoering van artikel 7, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet, opnieuw, na te hebben vastgesteld dat verzoekers langer in het Rijk verblijven dan de termijn van 90 dagen, een bevel om het grondgebied te verlaten moeten verstrekken. Een eventuele vernietiging van de bestreden beslissingen kan verzoekers in principe dan ook geen voordeel opleveren.

Evenwel mag geen bevel worden gegeven wanneer dat in strijd zou zijn met een aantal verdragsrechtelijke bepalingen, waaronder het EVRM (*cf.* RvS 26 augustus 2010, nr. 206.948). Verweerder erkent dit gegeven in de nota met opmerkingen, maar meent dat verzoekers geen schending van hogere rechtsnormen aanhalen. Hierbij gaat hij eraan voorbij dat in dezelfde zin geen bevel kan worden afgegeven in strijd met het gestelde in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet (RvS 17 december 2013, nr. 225.855).

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet vormt immers de omzetting van artikel 5 van Richtlijn 2008/115/EG over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna verkort de Terugkeerrichtlijn). Het blijkt uit de lezing van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet of artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn dat bij een verwijderingsmaatregel moet rekening gehouden worden met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokkenen. Deze drie te respecteren elementen vinden eveneens hun weerklank in respectievelijk de artikelen 24 (hoger belang van het kind), 4 (verbod

van folteringen en van onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen) en 7 (eerbiediging van het privé-leven en het familie- en gezinsleven) van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie. Bij de tenuitvoerlegging van de Terugkeerrichtlijn zijn de Lidstaten eveneens gehouden tot naleving van die artikelen van het Handvest. Conform artikel 52, 3 van het Handvest moet aan de artikelen 4 en 7 van het Handvest een zelfde draagwijdte worden gegeven als aan de artikelen 3 en 8 van het EVRM.

Het EVRM en het Handvest primeren op de Vreemdelingenwet en de Raad dient dan ook in het kader van onderhavige vordering de gegrondheid te onderzoeken van het middel dat gestoeld wordt op een schending van die hogere verdragsbepalingen die zoals hoger geduid impliciet doch zeker vervat liggen in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet. Artikel 13 van het EVRM (en artikel 47 van het Handvest) vereist immers een intern beroep waardoor de inhoud van de grief kan worden onderzocht en waardoor passend herstel kan worden verkregen, ook al beschikken de staten over een zekere beoordelingsmarge voor wat betreft de manier waarop ze de verplichtingen nakomen die hen door deze bepaling worden opgelegd (EHRM 11 juli 2000, Jabari/ Turkije, § 48; EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 291). Er anders over oordelen zou het recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel uithollen (cf. RvS 13 december 2011, nr. 216.837).

In casu wordt in het verzoekschrift in het tweede onderdeel van het tweede middel de schending opgeworpen van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet. De ontvankelijkheid van de vordering hangt *in casu* dan ook samen met de conformiteit van de bestreden beslissing met artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet.

Verzoekers adstrueren dit tweede onderdeel als volgt:

"Er dient rekening gehouden te worden met hogere rechtsnormen, zoals de bepalingen van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en het Kinderrechtenverdrag.

Artikel 7 Vreemdelingenwet, waarnaar in de bijlages 13 wordt verwezen, staat uitdrukkelijk 'onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag...'

Deze zinsnede toont op expliciete wijze de prioriteit van de internationale verdragen aan (hetgeen sowieso aan de orde is, gelet op de hiërarchie van de rechtsnormen).

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet luidt: "[...]"

(eigen onderlijning)

Uit deze twee bepalingen blijkt expliciet dat de Dienst Vreemdelingenzaken bij het afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten rekening MOET houden met de individuele situatie van de betrokkene.

Met andere woorden, humanitaire aspecten dienen in rekening gebracht te worden bij het al dan niet uitvaardigen van een verwijderingsbeslissing. Verwerende partij is nochtans erg goed op de hoogte van de humanitaire aspecten eigen aan het dossier van de verzoekende partij, gelet op de aanvraag tot humanitaire regularisatie. Een mogelijke schending van de rechten van de kinderen dient aldus onderzocht te worden en het feit dat dit onderzoek gebeurd is, dient te blijken uit de uitwijzingsbeslissing. Artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepaalt immers dat administratieve beslissingen met redenen omkleed worden. Artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen bepalen respectievelijk het volgende:

"De bestuurshandelingen van de besturen bedoeld in artikel 1 moeten uitdrukkelijk worden gemotiveerd." "De opgelegde motivering moet in de akte de juridische en feitelijke overwegingen vermelden die aan beslissing ten grondslag liggen. Zij moet afdoende zijn."

De zogenaamde gebonden bevoegdheid die voortvloeit uit artikel 7 van de Vreemdelingenwet ontslaat de Dienst Vreemdelingenzaken er niet van om rekening te houden met internationale verdragen.

In de aanvraag tot machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet werd verwezen naar ondermeer de rechten van het kind.

De verzoekende partijen roepen aldus uitdrukkelijk dit verdrag in teneinde een verblijfsmachtiging te bekomen. Bij het uitvaardigen van een bevel om het grondgebied te verlaten dient de Dienst Vreemdelingenzaken dan ook op expliciete wijze argumenteren waarom de toepassing van dit verdrag niet kunnen plaatsvinden. De Dienst Vreemdelingenzaken heeft de formele motiveringsplicht geschonden door helemaal niets te motivering omtrent deze verdragsbepalingen, hoewel de toepassing hiervan uitdrukkelijk werd verzocht door de verzoekende partijen. Een mogelijke schending van de rechten van het kind dient aldus onderzocht te worden en het feit dat dit onderzoek gebeurd is, dient te blijken uit de uitwijzingsbeslissing."

Verzoekers citeren in hun middel de inhoud van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet met verwijzing naar het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand en stellen dat dus rekening moet gehouden worden met de individuele situatie van betrokkene. Ze wijzen daarbij op humanitaire aspecten en op een mogelijke schending van de rechten van de kinderen en menen dat het feit dat dit onderzoek moet gebeuren ook dient te blijken uit de uitwijzingsbeslissing zelf. Verzoekers wijzen hierbij eveneens op het Kinderrechtenverdrag en menen dat op expliciete wijze zou moeten worden aangehaald waarom het Kinderrechtenverdrag geen toepassing kan vinden.

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land."

De Raad stelt vast dat in het administratief dossier een stuk zit waaruit blijkt dat verweerder voorafgaandelijk aan het nemen van de verwijderingsmaatregel in toepassing van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet een onderzoek heeft gedaan naar het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand. Ook al verdient het aanbeveling dat dergelijk onderzoek ook formeel uit de motivering van de bestreden bevelen zou blijken, toch kan de Raad niet volgen dat "geen rekening" zou gehouden zijn met de individuele situatie van de betrokkenen. Bovendien weze het aangestipt dat verzoekers zelf spreken van een "mogelijke" schending van de rechten van de kinderen, maar dit niet verder toelichten. Bovendien impliceert het bevel op zich enkel een tijdelijke terugkeer naar het herkomstland met het hele gezin, dus zonder verbreking van de gezinscel en zonder een langdurig onderbreken van het school gaan van de kinderen. Bij deze terugkeer kan dan voldaan worden aan de vereiste de aanvraag om verblijfsmachtiging in te dienen in het buitenland.

Wat betreft het Kinderrechtenverdrag wordt bij de bespreking van het eerste middel uiteengezet dat de Raad van State aan dit verdrag geen directe werking toekent. Bijgevolg kan de Raad ook het standpunt niet volgen dat uitdrukkelijk omtrent dit verdrag in de bestreden bevelen moet worden gemotiveerd.

Een schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangenomen.

Bijgevolg dient de exceptie van onontvankelijkheid wegens gebrek aan het rechtens vereiste belang te worden aangenomen.

Het beroep tot nietigverklaring is bijgevolg onontvankelijk wat betreft de aangevochten bevelen.

3. Onderzoek van het beroep

Verzoekers voeren in hun eerste middel gericht tegen de beslissing waarin de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard, de schending aan van de artikelen 9bis en 62 van de Vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsverplichting, van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van het vertrouwensbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel en van het evenredigheidsbeginsel. Ze voeren eveneens de schending aan van de artikelen 3 en 6 van het Kinderrechtenverdrag.

Zij lichten hun eerste middel toe als volgt:

"Dat aan iedere administratieve rechtshandeling draagkrachtige motieven ten grondslag moeten liggen. Er kan waargenomen worden dat de Dienst Vreemdelingenzaken de verblijfsaanvraag van de verzoekende partijen als onontvankelijk afwijst omdat er geen buitengewone omstandigheden zouden zijn om de aanvraag via de gemeente in België in te dienen. In de eerste bestreden beslissing wordt gewezen op de genomen beslissing in het kader van de eerste aanvraag tot machtiging tot verblijf van de verzoekende partijen, hun langdurig ononderbroken verblijf, de duur van hun asielpprocedure, de schoolgaande kinderen, hun integratie, hun werkbereidheid...

Overeenkomstig artikel 62 van de Vreemdelingenwet moeten alle administratieve beslissingen met redenen omkleed worden.

Artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 bepalen dat de bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd en dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat de motivering afdoende moet zijn.

De verzoekende partijen hebben een aanvraag tot machtiging tot verblijf ingediend op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet omwille van de buitengewone omstandigheden waarin zij verkeren. De Raad van State omschrijft buitengewone omstandigheden als deze die het onmogelijk of bijzonder moeilijk maken voor de vreemdeling om terug te keren naar het land van herkomst en eveneens onderstreept dat dit begrip niet mag verward worden met dat van de 'overmacht' (met name C.E., arrest nr. 88.076 van 20 juni 2000). "Considérant que des circonstances exceptionnelles au sens de l'article 9, alinéa 3, de la loi du 15 décembre 1980 précitée ne sont pas des circonstances de force majeure; qu'il suffit que l'intéressé démontre qu'il lui est impossible ou particulièrement difficile de retourner dans son pays d'origine ou dans un pays où il est autorisé au séjour; que le caractère exceptionnel des circonstances alléguées par l'étranger doit être examiné par l'autorité dans chaque cas d'espèce." (Zie Raad van State, arrest nr. 99.769, dd. 10 oktober 2001).

Bovendien dienen de buitengewone omstandigheden niet 'onvoorzienbaar' te zijn. De buitengewone omstandigheden mogen zelfs deels het gevolg zijn van het gedrag van de vreemdeling zelf, op voorwaarde dat deze zich gedraagt als een normaal zorgvuldig persoon die geen misbruik maakt door opzettelijk een situatie te creëren waardoor een repatriëring bemoeilijkt wordt.

De verzoekende partijen hebben in hun aanvraag gewezen op hun langdurig ononderbroken verblijf, hun sterke integratie, hun schoolgaande kinderen, hun uitgebreid sociaal netwerk, hun werkbereidheid en de toepassing van belangrijke verdragsbepalingen.

Dat deze elementen de onmogelijkheid of minstens de bijzondere moeilijkheid om terug te keren naar het land van herkomst aantonen, zodat er wel degelijk sprake is van buitengewone omstandigheden.

Bovendien hebben de verzoekende partijen deze buitengewone omstandigheden niet opzettelijk gecreëerd.

4.1.3.

Er dient vastgesteld te worden dat de verwerende partij de buitengewone omstandigheden op een manifest onzorgvuldige, dan wel onredelijke manier heeft beoordeeld.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding.

Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het administratief dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken. Het evenredigheidsbeginsel stelt ertoe dat het bestuur in rechte en in feite een verantwoorde beslissing neemt.

Het redelijkheidsbeginsel houdt in dat men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen.

Met andere woorden, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na de lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dient, bij zijn uitoefening van zijn wettelijk toezicht, na te gaan of de (gemachtigde van de) Staatssecretaris bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of hij die correct heeft beoordeeld en of hij op grond daarvan niet kennelijk onredelijk tot zijn besluit is gekomen. Uit navolgende bespreking is gebleken dat de gemachtigde van de staatssecretaris niet op basis van een correcte feitenvinding tot zijn conclusie is gekomen.

De Dienst Vreemdelingenzaken stelt dat de ingeroepen elementen reeds werden aangehaald in de aanvraag tot verblijfsmachtiging dd. 26/03/2012 en dat deze reeds behandeld werden in de beslissing dd. 25/02/2013. Omwille van deze reden zouden de ingeroepen elementen op heden niet meer kunnen aanvaard worden als buitengewone omstandigheden.

De Dienst Vreemdelingenzaken negeert dat we op heden twee jaar verder zijn. Waar de verzoekende partijen op datum van 26/03/2012 'slechts' drie jaar en vijf maanden in België verbleven, verblijven de verzoekende partijen en de kinderen nu reeds ruim vier jaar en zes maanden in België.

Indien de regeringsinstructies er op worden nagelezen, maakt een onafgebroken verblijf van vijf jaar voor families met schoolgaande kinderen een prangende humanitaire situatie uit, die buitengewone omstandigheden impliceert en een verblijfsmachtiging rechtvaardigt (zie infra).

- Het loutere verstrijken van de tijd en het langer worden van de duur van hun ononderbroken verblijf, maakt een nieuw element uit die nog niet werd beoordeeld in de vorige aanvraag tot machtiging tot verblijf.

- De verzoekende partijen hebben een vast verblijfsadres in België, van hetwelk de Belgische autoriteiten steeds op de hoogte zijn geweest.

- De verzoekende partijen worden aldus gedoogd op het Belgisch grondgebied.

- Het wordt de verzoekende partij toegelaten zich verder te integreren in België, de kinderen verder naar school te laten gaan...

- De verzoekende partijen leveren voortdurende inspanningen teneinde zich aan te passen in de Belgische samenleving.

- Hun sterke wil tot integratie kan wel degelijk als een buitengewone omstandigheid beschouwd worden (zie infra).

- De jonge kinderen van de verzoekende partijen beschouwen België als hun thuisland.

Ze gaan hier naar school, ze hebben hier hun vriendjes. De kinderen hebben na de vele jaren verblijf alhier weinig tot geen herinneringen aan hun land van herkomst. Zelfs een tijdelijke terugkeer naar hun land van herkomst zal voor de kinderen uiterst traumatiserend zijn. Daarenboven zal zo'n tijdelijke terugkeer leiden tot het verlies van een schooljaar voor de kinderen die reeds naar de lagere school gaan (cf. infra). Het geheel van de omstandigheden, zoals deze op heden aan de orde zijn, dient in overweging genomen te worden.

Het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen met nummer 92 227 dd. 27 november 2012 kan naar analogie worden toegepast voor beslissingen in het kader van de ontvankelijkheidsfase.

“Uit het geheel van deze motivering blijkt dat de integratie en het langdurig verblijf van de verzoekende partij in België door de gemachtigde van de staatssecretaris niet worden betwist en tevens dat de gemachtigde van de staatssecretaris meent dat een goede integratie in de Belgische maatschappij en een langdurig verblijf een reden kunnen zijn om een verblijf toe te kennen, dat hij hiertoe echter niet verplicht is, waarna besloten wordt dat in casus deze elementen op zich onvoldoende zijn om een verblijfsrecht toe te kennen. Er dient echter te worden vastgesteld, zoals de verzoekende partij ook aangeeft, dat de gemachtigde van de staatssecretaris heeft nagelaten de motiveren waarom hij in dit concrete geval heeft geoordeeld waarom deze integratie en dit langdurig verblijf niet kunnen worden aanvaard als element om verblijfsrecht toe te kennen. De gemachtigde van de staatssecretaris beperkt zich immers tot de stelling dat men redelijkerwijze niet kan inzien waarom deze elementen een regularisatie rechtvaardigen, gevolgd door een verwijzing naar een arrest van de Raad van State dat stelt dat de toekenning van een verblijf omwille van een goede integratie in de Belgische maatschappij en een langdurig verblijf een mogelijkheid, maar geen verplichting is, om te besluiten dat “daarom” deze elementen op zich onvoldoende zijn om een verblijfsrecht toe te kennen. Ook al beschikt de gemachtigde van de staatssecretaris in het kader van de beoordeling van een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet over een ruime discretionaire bevoegdheid, dit ontslaat hem niet van de verplichting om zijn beslissing op afdoende, draagkrachtige en duidelijke wijze te motiveren, hetgeen hij in casu heeft nagelaten te doen.”

(Zie Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, arrest nr. 92 227 dd. 27.11.2012) Er wordt in de bestreden beslissing niet op een afdoende wijze gemotiveerd waarom in concreto, in het voorliggende individuele geval de integratie (duurzame lokale verankering, vrienden- en kennissenkring, werkbereidheid...) niet als buitengewone omstandigheid kan worden beschouwd. Meer dan een opsomming geven en concluderen dat deze elementen niet als buitengewone omstandigheid kunnen aanvaard worden, doet de Dienst Vreemdelingenzaken immers niet. Er is geen sprake van een ware motivering.

Hoewel zou kunnen aanvaard worden dat elementen van integratie op zich niet voldoende zijn om als buitengewone omstandigheid in aanmerking genomen te worden, dienen deze elementen weliswaar in rekening gebracht worden in het geheel van de ingeroepen omstandigheden (schoolgaande kinderen, langdurig ononderbroken verblijf...) én dienen ze aan een ware beoordeling onderworpen worden.

Er dient benadrukt te worden dat de integratie van de verzoekende partijen is ontstaan in een langdurige periode van legaal dan wel gedoogd verblijf. De verzoekende partijen hebben bijgevolg voor wat betreft hun integratie gehandeld als zorgvuldige personen, door van de mogelijkheden geboden door de Belgische autoriteiten gebruik te maken. De verzoekende partijen hebben weliswaar hun integratie zelf gecreëerd, maar ten dien einde geen misbruik hebben gemaakt. De Dienst Vreemdelingenzaken heeft in de bestreden beslissing op kennelijk onredelijk wijze geoordeeld door de samenloop van de omstandigheden te negeren.

- 4.1.3.3.

Recent heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het volgende geoordeeld:

“Verzoekers betogen dat de gemachtigde in de bestreden beslissing niet meer doet dan een opsomming geven en niet op afdoende wijze motiveert waarom in concreto in het voorliggende geval de elementen van integratie niet als buitengewone omstandigheden kunnen worden beschouwd.

Uit lezing van de motieven van de beslissing stelt de Raad vast dat inderdaad blijkt dat de gemachtigde zonder meer oordeelt dat deze elementen niet verantwoordend dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. De gemachtigde laat na te motiveren waarom deze elementen niet verantwoordend dat de aanvraag in België wordt ingediend. Dergelijke motivering kan bezwaarlijk als afdoend beschouwd worden. Een schending van de formele motiveringsplicht wordt vastgesteld.

Ten overvloede meent de Raad dat deze vaststelling des te meer klemt daar verzoekers terecht opmerken dat deze integratie is ontstaan tijdens een langdurige periode van legaal verblijf. De Raad stelt immers vast dat verzoekers sinds 7 oktober 2010 over een tijdelijk verblijf beschikten in het kader van een ontvankelijk verklaarde aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de

Vreemdelingenwet en dat de gemachtigde deze aanvraag pas op 9 oktober 2013 ongegrond verklaarde.” (Zie arrest nr. 122 728 van 18 april 2014 in de zaak RvV 144099/II)

Dit arrest kan naar analogie worden toegepast. De Dienst Vreemdelingenzaken motiveert niet waarom in concreto in het voorliggende geval de elementen van integratie niet als buitengewone omstandigheden kunnen worden beschouwd.

- 4.1.3.4.

Dat de Dienst Vreemdelingenzaken het evenredigheidsbeginsel eveneens heeft geschonden door geen afweging te maken tussen de ongemakken waarmee de verzoekende partijen zullen geconfronteerd worden bij een terugkeer voor onbepaalde duur naar hun land van herkomst en de doelstelling van de formaliteiten. Door de Raad van State werd reeds geoordeeld dat het recht op eerbiediging van het familie-, gezins- en privéleven een buitengewone omstandigheid kan uitmaken indien er een kennelijke wanverhouding is tussen het doel en de gevolgen van de formaliteit en de gemakkelijke haalbaarheid in het individuele geval en de ongemakken die de uitvoering met zich meebrengt:

“Het recht op eerbiediging van het privé-leven en het gezinsleven dat in art. 8.1. E.V.R.M. wordt bevestigd, kan door de Staten worden beperkt binnen de grenzen bepaald bij art. 8.2. van hetzelfde Verdrag. De wet past in het kader van dit lid. Hoewel de toepassing van deze wet op zichzelf geen schending van voornoemd art. 8 inhoudt, kan de uitvoering van een verwijderingsmaatregel, gelet op de omstandigheden, inderdaad in strijd met dit artikel blijken te zijn.

Voor de toelating of de weigering van het buitengewone rechtsmiddel waarop art. 9bis van de Vreemdelingenwet recht geeft, is het op grond van een regel van voorzichtig bestuur vereist dat de overheid de evenredigheid beoordeelt tussen enerzijds het doel en de gevolgen van de in het 2e lid van de bepaling voorgeschreven bestuurlijke stap, en anderzijds haar min of meer gemakkelijke haalbaarheid in het individuele geval en de ongemakken die met de uitvoering ervan gepaard gaan, en dan vooral de risico's waaraan de veiligheid van de verzoekers en de integriteit van hun gezinsleven zouden worden blootgesteld, als ze zich eraan onderwerpen”

(Zie Raad van State nr. 58.969, 1 april 1996 <http://www.raadvst-consetat.be> (7 januari 2000); Rev. Dr. Étr. 1996, 742, T. Vreemd. 1997, 29)

De rechten van het kind (cf. infra) zijn evenzeer gewaardeerde rechten als het recht op privé- en gezinsleven. Bijgevolg dienen de rechten van het kind en de onafwendbare schending van deze rechten afgetoetst te worden van het doel dat de Dienst Vreemdelingenzaken wenst te bereiken – in casu het naleven van een formaliteit. Dat van een gezin met vijf minderjarige (schoolgaande) kinderen vereist wordt om voor onbepaalde duur terug te keren naar hun land van herkomst, en aldus de stabiliteit die de kinderen alhier kennen achter zich moeten laten teneinde in onzekere levensomstandigheden terecht te komen, in wanverhouding staat tot het doel van de formaliteit. De formele vereisten zijn disproportioneel ten opzichte van de schending van de kinderrechten, de humanitaire elementen eigen aan dit dossier.

- 4.1.3.5.

Het vertrouwensbeginsel werd bij het nemen van de bestreden beslissing geschonden. Het vertrouwensbeginsel houdt in dat het bestuur de bij een rechtsonderhorige gewekte rechtmatige verwachtingen zo mogelijk dient te honoreren.

a)

Het is immers zo dat zowel het kabinet De Block als de directie van de Dienst Vreemdelingenzaken bevestigd hebben dat de criteria van de (weliswaar vernietigde) instructies dd. 19 juli 2009 blijven gelden voor wie eraan voldoet. Het afgesproken beleid wordt uitgevoerd totdat er een nieuw regularisatiebeleid wordt bekend gemaakt. Tot op heden is er nog geen nieuw beleid bekend gemaakt.

Aangezien uitdrukkelijk door de bestuurlijke overheid wordt bevestigd dat zij de criteria zullen blijven toepassen totdat het nieuwe beleid wordt bekend gemaakt, mag aldus verwacht worden dat iedere beslissing in het kader van een aanvraag tot regularisatie op grond van artikel 9bis Vreemdelingenwet wordt genomen rekening houdende met de achterliggende filosofie van de criteria van de instructies dd. 19 juli 2009, zij het binnen de discretionaire bevoegdheid van de Staatssecretaris. Anders bepalen zou leiden tot willekeur. Ondanks het feit dat iedere aanvraag tot regularisatie individueel dient onderzocht te worden en de toekenning van een verblijfsrecht een gunst en geen recht is, dient duidelijkheid nagestreefd te worden zodoende willekeur of aan elkaar tegenstrijdige beslissingen te vermijden.

De bevestiging van toepassing van de criteria door het kabinet De Block en de directie van de Dienst Vreemdelingenzaken schept rechtmatige verwachtingen bij de rechtsonderhorige en een bestuur dient, overeenkomstig het vertrouwensbeginsel, de bij een rechtsonderhorige gewekte rechtmatige verwachtingen te honoreren.

De situatie van de verzoekende partijen is niet geheel in overeenstemming met één van de situaties beschreven in de regeringsinstructies, doch vindt aansluiting bij meerdere criteria die een langdurige procedures en een langdurig ononderbroken verblijf, gepaard gaande met schoolgaand kinderen, als maatstaf vooropstellen (cf. criterium 1.2., 2.7. en 2.8.A van de regeringsinstructies dd. 19 juli 2009).

De situatie van de verzoekende partijen kan evenzeer gekwalificeerd worden als een prangende humanitaire situatie, dewelke buitengewone omstandigheden impliceren. De verzoekende partijen mochten verwachten dat zij van de gunst van de regularisatie zouden kunnen genieten.

Dat het anders oordelen niet alleen wijst op willekeur, doch ook een schending uitmaakt van het non-discriminatiebeginsel en de artikelen 10 en 11 van de Grondwet. b) Indien de regeringsinstructies dd. 19 juli 2009 er op nagelezen worden, is de duurzame lokale verankering een belangrijk element die beoordeeld dient te worden bij het nemen van een beslissing naar aanleiding van een aanvraag tot regularisatie.

Er kan niet ontkend worden dat de situatie waarin de verzoekende partijen zich bevinden niet overeenstemt met een prangende humanitaire situatie zoals omschreven in de regeringsinstructies, doch dient vastgesteld te worden dat de feitelijkheden eigen aan het dossier van de verzoekende partijen bewijs leveren van hun duurzame lokale verankering.

- In eerste instantie is het zo dat de verzoekende partijen reeds geruime tijd ononderbroken in België verblijven en dit reeds sinds november 2009, aldus ruim vier jaar en zes maanden.

- De verzoekende partijen verbleven tijdens hun langdurige verblijfprocedures (asielprocedure duurde ruim twee jaar en 7 maanden) geruime periode legaal in België.

- Daarnaast is het zo dat de verzoekende partijen zich hebben geïntegreerd in België, taallessen hebben gevolgd en een sociaal netwerk hebben opgebouwd. De vele getuigenverklaringen getuigen hiervan.

- De kinderen zijn schoolgaand en hebben zich ook aangepast aan de Belgische samenleving.

- De verzoekende partijen zijn tevens werkbereid. De tweede verzoekende partij heeft reeds gewerkt.

Indien een persoon zich in een prangende humanitaire situatie bevindt, waarbij sprake kan zijn van duurzame lokale verankering, dienen geen buitengewone omstandigheden worden aangetoond, aangezien de prangende humanitaire situatie buitengewone omstandigheden impliceren.

De Dienst Vreemdelingenzaken schendt het vertrouwensbeginsel doordat meegedeeld werd dat de achterliggende filosofie van de instructies blijvend zal worden toegepast binnen de discretionaire bevoegdheid, doch bij het nemen van individuele beslissingen, zoals in casu, wijkt de Dienst Vreemdelingenzaken hiervan af.

Een dergelijke werkwijze kan niet aanvaard worden.

4.1.4.

De aanvraag tot machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen betreft een humanitaire regularisatie. Gelet op het humanitaire karakter van de aanvraag, dient ten eerste met de humanitaire elementen eigen aan het individuele geval rekening gehouden te worden. De beoordeling van de Dienst Vreemdelingenzaken dient reeds in de fase van ontvankelijkheid op een humanitaire wijze te gebeuren. Vanuit het humanitaire standpunt dient rekening gehouden te worden met de belangen van de kinderen. De belangen van de kinderen, zoals vooropgesteld in het Kinderrechtenverdrag waaraan België verbonden is dienen, in overweging genomen te worden in de ontvankelijkheidsfase. Kinderen hebben het recht om in een stabiele leefomgeving op te groeien.

Kinderen hebben het recht zich te ontplooien en te ontwikkelen. Het terugsturen van de verzoekende partijen naar hun land van herkomst, al was het maar tijdelijk, doorbreekt de stabiliteit in het leven van de minderjarige kinderen. De scholing van de kinderen draagt bij tot deze stabiliteit.

Een onderbreking van de scholing schaadt wel degelijk de belangen van de kinderen, waardoor de Dienst Vreemdelingenzaken minstens artikelen 3 en 6 van het Kinderrechtenverdrag met de voeten treedt:

Artikel 3 van het Kinderrechtenverdrag:

“Belang van het kind

Het belang van het kind moet voorop staan bij alle maatregelen die kinderen aangaan. De overheid moet het welzijn van alle kinderen bevorderen en houdt toezicht op alle voorzieningen voor de zorg en bescherming van kinderen.”

Artikel 6 van het Kinderrechtenverdrag:

“Recht op leven en ontwikkeling.

Ieder kind heeft het recht op leven. De overheid waarborgt zoveel mogelijk het overleven en de ontwikkeling van het kind.”

Deze rechten zijn in artikel 22bis van de Belgische Grondwet ingeschreven.

Kinderen dienen na een langdurig verblijf tevens van deze grondwettelijke rechten te genieten.

4.1.5.

De beslissing tot onontvankelijkheid genomen in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet dient dan ook vernietigd te worden.”

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt (RvS 25 september 2002, nr. 110.667, RvS 10 december 2002, nr. 113.439 RvS 17 mei 2005, nr.144.471). De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een 'afdoende' wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RvS 7 november 2001, nr. 100.628, RvS 30 mei 2006, nr. 159.298, RvS 12 januari 2007, nr. 166.608, RvS 15 februari 2007, nr. 167.848, RvS 26 juni 2007, nr. 172.777).

De bestreden beslissing geeft duidelijk het determinerende motief aan op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motivering van de bestreden beslissing wordt immers verwezen naar de toepasselijke rechtsregel artikel 9bis, § 2, 3° van de Vreemdelingenwet en het feit dat de ingeroepen elementen, zijnde het verblijf van verzoekers sinds november 2009 in België, de duur van de asielprocedure, het feit dat verzoekers schoolgaande kinderen hebben, de elementen van integratie, de huurovereenkomst en hun werkbereidheid, de verwijzing naar artikel 3 van het EVRM en artikel 8 van het EVRM, de verwijzingen naar verschillende artikels van het Internationaal Kinderrechtenverdrag (artikel 49, lid 2; artikel 3; artikel 29; artikel 12) en het argument omtrent een mogelijke schade van de kinderen bij een terugkeer - reeds aangehaald werden bij de vorige aanvraag om machtiging tot verblijf van 26 maart 2012 en behandeld werden in de beslissing van 25 februari 2013.

Verzoekers maken niet duidelijk op welk punt deze motivering hen niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de door hen bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht.

Waar verzoekers aangeven dat zij het niet eens zijn met de beoordeling gemaakt door verweerder, voeren zij duidelijk de schending van de materiële motiveringsplicht aan in het licht van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht en het redelijkheidsbeginsel behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad om zich bij de beoordeling van de aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Aangaande de vermeende schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, wijst de Raad erop dat voornoemd beginsel de overheid de verplichting oplegt haar beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitevinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411, RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

De naleving van de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en het evenredigheidsbeginsel wordt getoetst aan de toepasselijke wetsbepaling *in casu* artikel 9bis, § 1 en § 2, 3° van de Vreemdelingenwet.

Artikel 9bis van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"§1 In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de Minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. (...)"

§2 Onverminderd de andere elementen van de aanvraag, kunnen niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheden en worden onontvankelijk verklaard:

1° [...]

2° [...]

3° *elementen die reeds ingeroepen werden bij een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk*

4° [...]"

Verzoekers voeren in eerste instantie aan dat verweerder, in zijn motivering dat de ingeroepen elementen reeds werden aangehaald in de aanvraag tot verblijfsmachtiging van 26 maart 2012 en behandeld werden, negeert dat er ondertussen twee jaren verstreken zijn. Op het ogenblik van de vorige aanvraag verbleven verzoekers 3 jaar en vijf maanden in België, ondertussen waren dat al 4 jaren en 6 maanden. Ze stippen aan dat het verstrijken van de tijd en het langer worden van de duur van ononderbroken verblijf een nieuw element uitmaakt dat nog niet werd beoordeeld in de vorige aanvraag. In die tijd werden verzoekers gedoogd op het grondgebied op hun vast adres, gingen de kinderen verder naar school en hadden ze hier hun vriendjes en leverden ze verdere inspanningen op het vlak van integratie. Ze concluderen dat een tijdelijke terugkeer voor de kinderen traumatiserend zal zijn en zal leiden tot het verlies van een schooljaar. Al deze elementen moeten in hun geheel in overweging genomen worden.

De Raad meent dat het belangrijk is aan te stippen dat verweerder *in casu* toepassing heeft gemaakt van de bepaling in de Vreemdelingenwet, die hem ertoe houdt om de ingeroepen buitengewone omstandigheden niet te aanvaarden als deze reeds ingeroepen werden in een vorige aanvraag. Verweerder moet in een dergelijke situatie niet opnieuw alle ingeroepen elementen in de aanvraag, die als buitengewone omstandigheden worden aangemerkt, onderzoeken als zouden ze voor de eerste keer worden voorgelegd, zoals verzoekers lijken voor te houden. Hij moet enkel nagaan of het gaat om elementen die reeds werden ingeroepen in een vorige aanvraag. Hierbij kan de Raad enkel beoordelen of verweerder op redelijke wijze kon stellen dat het om herhaalde elementen gaat.

Zoals de Raad reeds stelde in het arrest nr. 110 804 van 27 september 2013, toen hij zich boog over de voorgaande beslissing van 25 februari 2013 waarbij de aanvraag om verblijfsmachtiging op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet werd onontvankelijk verklaard, kunnen volgens de Raad van State *"als typische buitengewone omstandigheden onder meer worden aangevoerd, al naargelang de concrete omstandigheden van de zaak: de situatie van oorlog of burgeroorlog in het land van herkomst, de afwezigheid aldaar van een Belgische diplomatieke of consulaire post, vervolging in het land van herkomst, moeilijkheden om een paspoort of reistitel te bekomen, ernstige ziekte enz."* terwijl *"echter omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend."* (RvS 9 december 2009, nr. 198.769).

Het feit dat verzoekers nu opnieuw wijzen op de elementen zoals hun (nog) langdurig(er) verblijf in België, op het feit dat de kinderen hier naar school gaan en vriendjes hebben, en op de inspanningen op vlak van integratie blijven volgens de aangehaalde rechtspraak van de Raad van State elementen die de gegrondheid van de aanvraag betreffen. Ook al erkent de Raad de moeilijkheden die het onderbreken van een schooljaar voor kinderen met zich mee kan brengen, toch moet aangestipt worden dat in zijn voornoemd arrest van 27 september 2013 reeds werd aangehaald dat de aanwezigheid van schoolgaande kinderen op zich geen buitengewone omstandigheid uitmaakt. Een buitengewone omstandigheid zou in deze, al naargelang het geval, aan de orde kunnen zijn indien specifiek onderwijs of een specifieke infrastructuur is vereist die niet kan worden geboden in het herkomstland waardoor het zeer moeilijk zou worden de aanvraag daar in te dienen. Noch in de vorige aanvraag, noch in de huidige aanvraag stippen verzoekers een dergelijke noodzaak aan. Bijgevolg meent de Raad dat verweerder op redelijke wijze kon stellen dat het om herhaalde elementen gaat.

Waar verzoekers opnieuw verwijzen naar het arrest van de Raad nr. 92 227 van 27 november 2012, kan de Raad geen "analoge" redenering aanvaarden, nu het desbetreffende arrest een beslissing van verweerder betrof waarin de aanvraag om verblijfsmachtiging ongegrond werd verklaard.

Verzoekers vervolgen dat er geen sprake zou zijn van een ware motivering, nu het zou gaan om een eenvoudige opsomming van de elementen met conclusie dat ze niet als buitengewone omstandigheden kunnen aanvaard worden. Verzoekers verwijten verweerder dat hij heeft nagelaten *in concreto* te motiveren waarom de elementen van integratie niet als buitengewone omstandigheden kunnen worden aangenomen. De Raad meent echter dat verweerder in hoofdorde heeft gesteld dat het om een herhaling van de eerder ingeroepen elementen gaat, die reeds werden beoordeeld en die niet als

buitengewone omstandigheden konden worden aangemerkt. Verzoekers blijven in gebreke om het wezenlijk nieuw karakter van een van de aangevoerde elementen hard te maken, nu niet kan ontkend worden dat de aard van de aangehaalde elementen onveranderd is en nog steeds binnen de categorieën valt van gegevens die volgens de Raad van State niet als buitengewone omstandigheden worden aangenomen. Ook het geheel van de ingeroepen omstandigheden, waar verzoekers regelmatig op terugkomen, is een herhaling van de eerder aangehaalde gegevens.

Verzoekers sturen aan op een beoordeling als zouden de elementen voor het eerst zijn aangehaald, maar dat is nu net wat de wetgever heeft willen vermijden in geval van een herhaling van de aangehaalde buitengewone omstandigheden. Het feit dat verzoekers hierbij verdere inspanningen hebben geleverd op het vlak van integratie en geen misbruik hebben gemaakt van de situatie, leidt niet tot een andere conclusie. Het moet ook worden aangestipt dat uit een gedoogd verblijf geen rechten kunnen worden geput.

De Raad kan niet vaststellen dat verweerder zou uitgegaan zijn van een verkeerde feitenvaststelling die hij incorrect zou beoordeeld hebben, noch dat hij op grond daarvan in onredelijkheid tot zijn besluit is gekomen.

Een schending van de materiële motiveringsplicht, van het redelijkheidsbeginsel of van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt niet aangenomen.

Betreffende de aangevoerde schending van het evenredigheidsbeginsel als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel, merkt de Raad op dat deze beginselen de Raad niet toestaan het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Verzoekers verwijzen naar een arrest van de Raad van State waarin deze meende dat het evenredigheidsbeginsel was geschonden door te vereisen dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in Iran zou gebeuren door de betrokkenen die de ouders waren van twee zonen en een dochter, allen erkende vluchtelingen in België. In die zaak volgde de Raad van State verzoekers in hun pleidooi dat het vervullen van de formaliteit een onevenredige inmenging betekende in het gezinsleven, nu waarschijnlijk de ouders van hun kinderen en kleinkinderen zouden gescheiden worden en het vervullen van die formaliteit voor de ouders evenmin zonder gevaar zou zijn nu zij zouden verantwoordelijk kunnen geacht worden voor de erkenning van hun kinderen als vluchteling, hetgeen door het Iraanse regime als verraad wordt beschouwd. De Raad meent dan ook dat *in casu* de feiten niet vergelijkbaar zijn met de feiten die door de Raad van State als een onevenredige inmenging in het gezinsleven werden beschouwd. *In casu* is het gehele gezin onderhevig aan de bestreden beslissing(en) en zijn geen veiligheidsargumenten aangehaald. Waar verzoekers eveneens de wanverhouding aankaarten in hoofde van de kinderen door te stellen dat zij hier stabiliteit achterlaten om in onzekere omstandigheden terecht te komen, moet de Raad opmerken dat de situatie in België evenmin stabiel te noemen is. Sedert het arrest nr. 83 182 van 18 juni 2012 waarin de Raad het beroep tegen de weigering van het CGVS heeft verworpen, verblijven verzoekers immers illegaal op het grondgebied.

Een schending van het evenredigheidsbeginsel wordt niet aanvaard.

Zoals verzoekers aanvoeren, houdt het vertrouwensbeginsel in dat het bestuur moet vermijden dat de rechtmatige verwachtingen welke de burger uit het bestuursoptreden put, te kort worden gedaan. Dit houdt in dat de burger moet kunnen vertrouwen op een vaste gedragslijn van de overheid of op toezeggingen of beloften die de overheid in een concreet geval heeft gedaan (RvS 22 maart 2004, nr. 129.541).

Verzoekers verwijzen in dit onderdeel van het eerste middel naar de criteria van de instructies van 19 juli 2009 die werden vernietigd door de Raad van State. Ze stippen aan dat het kabinet De Block heeft bevestigd dat deze criteria blijven gelden voor wie eraan voldoet totdat een nieuw beleid bekend wordt gemaakt. Daarom zouden verzoekers nog altijd mogen verwachten dat met de achterliggende filosofie van de criteria van de instructies rekening wordt gehouden.

De staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid heeft inderdaad op 19 juli 2009 instructies opgesteld waarin criteria worden opgesomd voor het gegrond verklaren van de aanvraag en de toekenning van een verblijfsmachtiging. Deze instructie van 19 juli 2009 werd vernietigd bij arrest van de Raad van

State nr. 198 769 van 9 december 2009 omdat deze instructie “*het mogelijk maakt dat vreemdelingen die zich in de daarin omschreven voorwaarden bevinden ervan ontslagen worden aan te tonen dat er in hun geval buitengewone omstandigheden voorhanden zijn, terwijl enkel de wetgever dit vermog te doen*”, omdat “*door dit in de bestreden instructie te doen, een aan de wetgever voorbehouden domein wordt betreden*” en omdat “*uit het bovenstaande volgt dat de bestreden instructie voor vernietiging vatbaar is aangezien ze een nieuwe rechtsregel aan de rechtsorde toevoegt*”. Hieruit volgt duidelijk dat er volgens de Raad van State eerst een uitspraak dient te worden gedaan over de ontvankelijkheidsvoorwaarden, zijnde de ingeroepen buitengewone omstandigheden alvorens over te gaan tot het onderzoek van de gegrondheid.

Verzoekers gaan eraan voorbij dat een vernietiging naar administratief recht impliceert dat het instrument met terugwerkende kracht (*ex tunc*) uit het rechtsverkeer wordt verwijderd zodanig dat het wordt geacht nooit te hebben bestaan. Bijgevolg is het geenszins mogelijk de toepassing van dit vernietigd instrument te blijven aanvoeren, ook niet op grond van niet afdwingbare beleidslijnen of een achterliggende filosofie.

Het feit dat er een administratieve praktijk bestond waardoor verzoekers er mochten van uitgaan dat indien hun aanvraag voldeed aan de vooropgestelde criteria, dit inhield dat hun aanvraag ontvankelijk zou worden verklaard, was een praktijk *contra legem* gestoeld op instructies die door de vernietiging uit het rechtsverkeer werden verwijderd. Het vertrouwensbeginsel brengt niet mee dat vertrouwen dat zou zijn gewekt door een administratieve praktijk, zou moeten leiden tot het handhaven van een onwettige situatie (RvS 4 maart 2002, nr. 104.270). In deze meent de Raad dat het wettigheidsbeginsel primeert op het vertrouwensbeginsel.

Verzoekers gaan verder in hun betoog dat zij zich bevinden onder de voorwaarde van de “duurzame lokale verankering” zoals bedoeld in de regeringsinstructies van 19 juli 2009 alsook in een prangende humanitaire situatie. Ze verwijzen opnieuw naar de elementen van integratie (verblijf in België, schoolgaande kinderen, werkbereidheid, taallessen, werkbereidheid) en menen dat in geval van een prangende humanitaire situatie geen buitengewone omstandigheden moeten worden aangetoond.

Uit de bovengeciteerde rechtspraak van de Raad van State blijkt duidelijk dat eerst een uitspraak dient te worden gedaan over de ontvankelijkheidsvoorwaarden, zijnde de ingeroepen buitengewone omstandigheden alvorens over te gaan tot het onderzoek van de gegrondheid. Het feit dat de instructies het mogelijk maakten om de wet opzij te zetten wat betreft het moeten aantonen van de buitengewone omstandigheden, was precies de reden waarom de Raad van State de instructies niet conform artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet achtte en daarom de instructies vernietigde. Elementen van duurzame lokale verankering vormen in principe geen buitengewone omstandigheden die het moeilijk of onmogelijk maken de aanvraag in het buitenland te doen. Een prangende humanitaire situatie, in de zin van de situatie van oorlog of burgeroorlog in het land van herkomst, vervolging in het land van herkomst, ernstige ziekte dan weer wel, doch verzoekers hebben geen dergelijke elementen opgeworpen in het kader van deze procedure. Bovendien mag niet uit het oog verloren worden dat het gegeven dat de bovenvermelde instructies vernietigd werden door de Raad van State, niet belet dat de overheid in het algemeen nader bepaalt door welke principes zij van plan is zich te zullen laten leiden bij de uitoefening van de haar door de wet toegekende appreciatiebevoegdheid bij de beoordeling van de gegrondheid van de aanvragen. Dit is wat verzoekers lijken te begrijpen onder de achterliggende filosofie of het afgesproken regularisatiebeleid. Een dergelijke gedragslijn mag volgens de Raad van State evenwel niet het karakter aannemen van een strakke en absoluut bindende regel en mag geenszins verward worden met door verzoekers positief afdwingbare rechten. Deze aangekondigde gedragslijn kan evenmin het onderzoek van de ontvankelijkheid en dus van de buitengewone omstandigheden overbodig maken.

Waar verzoekers hierin eveneens een schending zien van het non-discriminatiebeginsel en de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, stipt de Raad aan dat het non-discriminatiebeginsel en de geciteerde grondwetsartikelen vereisen dat allen die zich in eenzelfde feitelijke en rechtstoestand bevinden, op gelijke wijze worden behandeld. Verzoekers laten echter in het geheel na *in concreto* aan te tonen met welke personen zij zich in eenzelfde feitelijke en rechtstoestand bevinden, die wel in toepassing van de vernietigde instructie werden geregulariseerd. Hoe dan ook dient gesteld dat uit een eventuele verkeerde toepassing van de wet in eerdere zaken geen recht kan worden geput op de herhaling van die onwettigheid, ook niet met verwijzing naar het non-discriminatiebeginsel (naar analogie RvS 16 september 2014, nr. 228.370).

Een schending van het vertrouwensbeginsel, noch van het non-discriminatiebeginsel of van de artikelen 10 en 11 van de Grondwet kan worden aangenomen.

In het laatste onderdeel van het eerste middel lichten verzoekers de schending toe van de artikelen 3 en 6 van het Kinderrechtenverdrag, alsook van artikel 22bis van de Grondwet.

Artikel 3 van het Kinderrechtenverdrag luidt als volgt:

“3.1 Bij alle maatregelen betreffende kinderen, ongeacht of deze worden genomen door openbare of particuliere instellingen voor maatschappelijk welzijn of door rechterlijke instanties, bestuurlijke autoriteiten of wetgevende lichamen, vormen de belangen van het kind de eerste overweging.

3.2 De Staten die partij zijn, verbinden zich ertoe het kind te verzekeren van de bescherming en de zorg die nodig zijn voor zijn of haar welzijn, rekening houdend met de rechten en plichten van zijn of haar ouders, wettige voogden of anderen die wettelijk verantwoordelijk voor het kind zijn, en nemen hiertoe alle passende wettelijke en bestuurlijke maatregelen.

3.3 De Staten die partij zijn, waarborgen dat de instellingen, diensten en voorzieningen die verantwoordelijk zijn voor de zorg voor of de bescherming van kinderen voldoen aan de door de bevoegde autoriteiten vastgestelde normen, met name ten aanzien van de veiligheid, de gezondheid, het aantal personeelsleden en hun geschiktheid, alsmede bevoegd toezicht.”

Artikel 6 van het Kinderrechtenverdrag luidt als volgt:

“6.1 De Staten die partij zijn, erkennen dat ieder kind het inherente recht op leven heeft.

6.2 De Staten die partij zijn, waarborgen in de ruimst mogelijke mate de mogelijkheden tot overleven en de ontwikkeling van het kind.”

Artikel 22bis van de Grondwet luidt als volgt:

“Elk kind heeft recht op eerbiediging van zijn morele, lichamelijke, geestelijke en seksuele integriteit.

Elk kind heeft het recht zijn mening te uiten in alle aangelegenheden die het aangaan; met die mening wordt rekening gehouden in overeenstemming met zijn leeftijd en zijn onderscheidingsvermogen.

Elk kind heeft recht op maatregelen en diensten die zijn ontwikkeling bevorderen.

Het belang van het kind is de eerste overweging bij elke beslissing die het kind aangaat.

De wet, het decreet of de in artikel 134 bedoelde regel waarborgen deze rechten van het kind.”

Met betrekking tot artikel 22bis van de Grondwet oordeelde de Raad van State als volgt: *“Naar luid van artikel 22bis, vierde lid, van de Grondwet is het belang van het kind de eerste overweging bij elke beslissing die het kind aangaat. Dergelijke algemene bepaling volstaat op zichzelf niet om toepasbaar te zijn zonder dat verdere uitwerking of precisering ervan nodig is. Dit blijkt reeds hieruit dat naar luid van het vijfde lid van hetzelfde artikel de wet, het decreet of de in artikel 134 bedoelde regel deze rechten van het kind waarborgen. Tijdens de parlementaire voorbereiding die tot de grondwetswijziging van 22 december 2008 met onder meer de toevoeging van artikel 22bis, vierde en vijfde lid van de Grondwet heeft geleid, is in de Kamer benadrukt dat deze nieuwe rechten geen directe werking maar een eerder symbolisch karakter zouden hebben. (Parl. St., Kamer, 2007-08, nr. 52-0175/001, 6 en nr. 52-0175/005, 13 en 31-32) Ook uit de parlementaire voorbereiding in de Senaat blijkt dat ervoor werd gekozen om de op te nemen rechten “geen louter symbolische waarde te geven, zonder ze daarom rechtstreekse werking toe te kennen”, waarbij werd aangehaald dat de voorgestelde grondwetswijziging op de in artikel 23 van de Grondwet gehanteerde formule is geënt en dat de wetgever deze rechten moet invullen. (Parl. St., Senaat, 2007-08, nr. 3-265/3, 5) (RvS 3 januari 2013, nr. 9316).*

De Raad kan er niet aan voorbijgaan dat de Raad van State artikel 22bis van de Grondwet directe werking ontzegt zodanig dat verzoekers zich niet rechtstreeks op deze bepaling kunnen beroepen.

Hetzelfde moet worden gesteld i.v.m. de artikelen 3 en 6 van het Kinderrechtenverdrag. In het algemeen stelt de Raad van State dat gelet op de geest, de inhoud en de bewoordingen, de bepalingen van deze artikelen van het Kinderrechtenverdrag op zichzelf niet volstaan om toepasbaar te zijn zonder dat verdere reglementering met het oog op precisering of vervollediging noodzakelijk is (RvS 7 februari 1996, nr. 58 032; RvS 1 april 1997, nr. 65 754; RvS 21 oktober 1998, nr. 76 554; RvS 28 juni 2001, nr. 97 206).

Een schending van de artikelen 3 en 6 van het Kinderrechtenverdrag of van artikel 22bis van de Grondwet kan niet worden aanvaard.

Het eerste middel is ongegrond.

Het tweede middel gericht tegen de bevelen werd door de Raad *supra* behandeld in het kader van de ontvankelijkheid.

In het derde middel gericht tegen de inreisverboden, voeren verzoekers de schending aan van het artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet, van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsverplichting, van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het evenredigheidsbeginsel.

Zij lichten hun derde middel toe als volgt:

"Overwegende dat de aangehaalde wetsbepalingen de verplichting tot formele motivering vastleggen die op de tegenpartij rust, net als de plicht om zich niet schuldig te maken aan machtsoverschrijding. Dat in de vierde en vijfde bestreden beslissing wordt verwezen naar artikel 74/11, §1, lid 2 Vreemdelingenwet teneinde aan de verzoekende partijen een inreisverbod op te leggen.

4.3.1.

Dat artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet naar hetwelk verwezen wordt in de bestreden beslissing, als volgt luidt:

"§ 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen :

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd."

Dat overeenkomstig artikel 74/11, §2, lid 2 de Dienst Vreemdelingenzaken zich in individuele gevallen kan onthouden van het opleggen van een inreisverbod, omwille van humanitaire redenen.

Dat bij de oplegging van een inreisverbod rekening dient gehouden te worden met een aantal fundamentele rechten, zoals het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en het kinderrechtenverdrag.

In de vierde en vijfde bestreden beslissing wordt geen enkel element aangehaald die aantoont dat de Dienst Vreemdelingenzaken de eventuele schending van voornoemde verdragsbepaling heeft beoordeeld.

Bij gebreke aan enige verwijzing naar de persoonlijke situatie van de verzoekende partijen dient vastgesteld te worden dat de Dienst Vreemdelingenzaken de motiveringsplicht heeft geschonden.

Dat in casu de Dienst Vreemdelingenzaken had moeten motiveren waarom, ondanks de humanitaire redenen eigen aan het individuele dossier van de verzoekende partijen, toch een inreisverbod werd opgelegd aan de verzoekers en waarom er, ondanks dezelfde humanitaire redenen eigen aan het individuele dossier van de verzoekers, meteen een inreisverbod van de maximale termijn van drie jaar werd opgelegd.

Dat de Dienst Vreemdelingenzaken aangaande het inreisverbod geen individueel oordeel heeft geveld, doch wel een stereotype beslissing heeft afgeleverd.

Dat zowel voor wat betreft het opleggen van het inreisverbod als voor het vaststellen van de maximale termijn van drie jaar, rekening dient gehouden te worden met de specifieke omstandigheden van elk individueel geval, zoals bij wet wordt verplicht.

Dat in casu het duidelijk is dat de Dienst Vreemdelingenzaken dergelijke afweging niet heeft gemaakt.

4.3.2.

Dat bij het onderzoek naar de specifieke omstandigheden de Dienst Vreemdelingenzaken het evenredigheidsbeginsel indachtig dient te zijn.

Dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen recent het volgende oordeelde:

"3.7.De Raad wijst erop dat krachtens artikel 74/11, §1, eerste lid van Vreemdelingenwet, de duur van het inreisverbod dient te worden vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval. Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de Vreemdelingenwet, blijkt dat artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet een onderdeel betreft van de omzetting van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van de Europese unie van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (P.B.L.

24 december 2008, afl. 348, 98 e.v.) In die zin wordt in de parlementaire voorbereiding m.b.t. artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet en het inreisverbod het volgende benadrukt: 'de richtlijn legt echter op dat men tot een individueel onderzoek overgaat (overweging 6), dat men rekening houdt met 'alle omstandigheden eigen aan het geval' en dat met het evenredigheidsbeginsel respecteert.' (Parl.St.Kamer, 2011-2012, nr. 53K1825/001, 23).

In casu, stelt de Raad evenwel vast dat in de bestreden beslissing niet wordt gemotiveerd omtrent de termijn van het inreisverbod. In de bestreden beslissing wordt op quasi automatische wijze een inreisverbod opgelegd voor de maximumtermijn van drie jaar. Waarom deze maximumtermijn wordt gehanteerd, wordt niet uiteengezet. De Raad vindt in de bestreden beslissing noch in het administratief dossier enige afweging of onderzoek terug dat betrekking heeft op de specifieke omstandigheden van verzoeker ...3.8. Daargelaten de vraag of de aanwezigheid van familie in België een voldoende wegend element is om het inreisverbod in te korten, dient de Raad vast te stellen dat waar de gemachtigde een inreisverbod oplegt voor de maximale termijn van drie jaar zonder enig onderzoek naar een motivering omtrent de specifieke omstandigheden van verzoeker en de duur van het inreisverbod, de gemachtigde, gezien de verstrekende gevolgen van een inreisverbod, op een kennelijk onredelijke wijze heeft gehandeld. Een schending dan de materiële motiveringsplicht wordt aangenomen.

Daar de bestreden beslissing in rechte één en ondeelbaar is, zodat de component inzake het inreisverbod er in rechte niet van kan worden afgesplitst, dient, nu er een gegrond middel werd aangevoerd betreffende het inreisverbod, de bestreden beslissing derhalve in haar geheel te worden vernietigd. ..." (Zie Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, arrest 92 111 van 27/11/2012 in de zaak RvV 106 549/II, eigen markering)

Dat de Raad voor Vreemdelingenzaken zich aldus reeds heeft uitgesproken omtrent de onwettigheid van de té algemene en stereotype motivering van de Dienst Vreemdelingenzaken.

Dat in de vierde en vijfde bestreden beslissing evenwel wordt gemotiveerd waarom een inreisverbod werd opgelegd (niet aan de terugkeerverplichting voldaan), doch dat dit geen afdoende motivering is om de maximale termijn van 3 jaar op te leggen."

Verzoekers voeren in hun derde middel de schending aan van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet. Ze stippen aan dat bij het opleggen van de inreisverboden volgens deze bepaling dient rekening gehouden te worden met de specifieke omstandigheden van elk individueel geval en dat bij gebreke van enige verwijzing naar de persoonlijke situatie van verzoekers de motiveringsplicht in het licht van de aangevoerde wetsbepaling is geschonden. Ze stippen aan dat meteen een inreisverbod voor de maximale termijn van drie jaar werd opgelegd zonder het vereiste individueel oordeel.

Wat betreft het opleggen van de inreisverboden motiveert verweerder in de bestreden beslissingen: "In uitvoering van artikel 74/11 §1 tweede lid van de wet van 15 december 1980, is de termijn van het inreisverbod 3 jaar omdat 2° Niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan:

Verzoeker heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 28.02.2013, hem betekend op 04.03.2013. Betrokkene heeft, na het betekenen van dit bevel, nog geen stappen ondernomen om het grondgebied van België, en het Schengengebied, vrijwillig te verlaten. Daarenboven heeft hij een aanvraag 9bis ingediend op 06.02.2014."

Hieruit blijkt dat in de beslissing zowel het motief om het inreisverbod op te leggen als de duur ervan samen worden verwoord. Artikel 74/11, § 1, tweede lid stelt dat een inreisverbod wordt opgelegd van maximum drie jaar als een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd. Het eerste lid van dezelfde paragraaf echter vereist dat voor de duur moet rekening gehouden worden met de specifieke omstandigheden eigen aan het geval. In casu is de motivering om een inreisverbod op te leggen gebaseerd op het feit dat verzoekers niet aan de terugkeerverplichting van 28 februari 2013 hebben voldaan, hetgeen nadien in andere woorden wordt herhaald, nl. verzoekers hebben na dat bevel geen stappen ondernomen om het grondgebied van België en het Schengengebied te verlaten. Wat betreft de duur van drie jaar zou men kunnen stellen dat de motivering is "Daarenboven heeft hij een aanvraag 9bis ingediend op 06.02.2014".

Zoals verzoekers aanstippen, heeft de Raad er reeds eerder op gewezen dat uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de Vreemdelingenwet, blijkt dat artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet een onderdeel betreft van de omzetting van de Terugkeerrichtlijn (PB.L. 24 december 2008, afl. 348, 98 e.v.). In die zin wordt in de parlementaire voorbereiding m.b.t. artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet en het inreisverbod het volgende benadrukt: 'de richtlijn legt echter op dat men tot een individueel onderzoek overgaat (overweging 6), dat men rekening houdt met 'alle omstandigheden eigen aan het geval' en dat met het evenredigheidsbeginsel respecteert.' (Parl.St.Kamer, 2011-2012, nr. 53K1825/001, 23).

De Raad meent dat het loutere feit dat verzoekers nog een aanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet hebben ingediend, geenszins kan beschouwd worden als een individueel onderzoek dat rekening houdt met alle omstandigheden eigen aan het geval teneinde de duur van de inreisverboden te motiveren. Het feit dat verzoekers die aanvraag nog hebben ingediend, is maar een aspect van alle omstandigheden eigen aan het geval.

De Raad van State heeft herhaaldelijk gesteld dat: *“Zoals verzoeker terecht laat gelden, impliceert het verplicht opleggen van een inreisverbod niet dat daarbij ook de maximumtermijn van drie jaar moet worden opgelegd. De duur van het inreisverbod moet overeenkomstig artikel 74/11, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet immers worden vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van het geval. In strijd met deze bepaling, oordeelt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dat geen specifieke motivering is vereist om de maximumtermijn op te leggen. Op die manier legt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen een verplichting die op hemzelf rust bij de vreemdeling, die zou moeten aantonen waarom het maximum niet zou moeten worden opgelegd. Waar de aanvankelijk bestreden beslissing geen enkel onderzoek naar of afweging van de specifieke omstandigheden van het geval betreft, kon de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zonder zich in de plaats van het bestuur te stellen niet oordelen dat die beslissing niet kennelijk onredelijk is. Het enige middel is gegrond wat de aangevoerde schending van artikel 74/11, § 1, van de Vreemdelingenwet betreft.”* (RvS 26 juni 2014, nrs. 227.898 en 227.900).

Uit deze rechtspraak blijkt dat de Raad van State een specifieke motivering vereist om de maximumduur op te leggen in het licht van de specifieke omstandigheden eigen aan het geval en dat het niet aan de vreemdeling toekomt aan te tonen waarom het maximum niet zou moeten worden opgelegd. Zoals *supra* gesteld kan niet worden aangenomen dat het loutere feit dat een aanvraag 9bis van de Vreemdelingenwet werd ingediend een afdoende motivering vormt omtrent de specifieke omstandigheden eigen aan het geval. Verzoekers komen terug op de humanitaire situatie van de kinderen. Daargelaten de vraag of onder meer het feit dat het een gezin betreft met vijf kinderen waarvan verschillende schoolgaande kinderen die zich bijna vijf jaar op het grondgebied bevinden waarvan het grootste gedeelte legaal verblijf tot een matiging van de duur van de inreisverboden had kunnen aanleiding geven, komt het niet toe aan de Raad zich in de plaats te stellen van het bestuur en de afweging van de omstandigheden eigen aan het geval te maken.

In de nota met opmerkingen gaat verweerder hoofdzakelijk in op een ander aspect dat in het derde middel door verzoekers werd ontwikkeld, met name de mogelijkheid om op grond van humanitaire redenen af te zien van het inreisverbod, zoals voorzien in artikel 74/11, § 2, tweede lid van de Vreemdelingenwet. Het arrest waarnaar verweerder uitvoerig verwijst (RvV 19 november 2012, nr. 91 663), heeft enkel betrekking op dit aspect. Waar verweerder nog poneert dat de gemachtigde in het kader van de inreisverboden handelde na grondig onderzoek van de elementen die de concrete situatie van de verzoekende partij daadwerkelijk kenmerken, kan de Raad om de *supra* aangehaalde redenen niet volgen dat dit onderzoek gebeurde in het kader van de inreisverboden. De Raad van State vereist bovendien niet alleen een onderzoek, maar duidelijk ook een motivering omtrent de de duur van de inreisverboden in het licht van de specifieke omstandigheden eigen aan het geval.

Een schending van artikel 74/11, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet wordt aangenomen. Daar een eventuele gegrondheid van een ander onderdeel van het derde middel niet tot een verdergaande vernietiging aanleiding kan geven, behoeven deze niet te worden behandeld.

Het derde middel is gegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring zoals gericht tegen de beslissing van 8 mei 2014 van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie en voor Maatschappelijke Integratie waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt, wordt verworpen.

Artikel 2

Het beroep tot nietigverklaring zoals gericht tegen de beslissingen van de gemachtigde tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten van 8 mei 2014 wordt verworpen.

Artikel 3

De beslissingen van 8 mei 2014 van de gemachtigde die ertoe strekken inreisverboden op te leggen aan de verzoekers worden vernietigd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven januari tweeduizend vijftien door:

mevr. A. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. MAES